

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 576/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED], obaja bytom [REDACTED], právne zastúpených advokátom JUDr. Petrom Svrčekom, advokátska kancelária, Dončova 1443/5, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 432/2013 z 29. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 432/2013 z 29. októbra 2013.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 143/2012 sa žalobca domáhal proti sťažovateľom určenia svojho výlučného vlastníckeho práva k parcele KN „C“ č. [REDAKOVANÉ], v súčasnej dobe vedenej na LV č. [REDAKOVANÉ] nachádzajúcej sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“), ktorú žalobca (ďalej len „vydražiteľ“) úspešne vydražil na dražbe uskutočnenej súdnym exekútorom 10. januára 2002 v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. Er 123/2001 na majetok povinného z exekúcie (ďalej len „povinný z exekúcie“), vo vlastníctve ktorého bola sporná nehnuteľnosť vedená katastrom nehnuteľností ku dňu dražby. Vydražiteľ sa napriek tomu domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti z dôvodu, že mu súdny exekútor udelil príklep, ktorý bol schválený uznesením okresného súdu sp. zn. Er 123/01 z 11. júla 2002 (potvrdeným aj uznesením krajského súdu sp. zn. 23 Co 2134/02 z 28. februára 2003, pričom tieto rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 23. júla 2003, pozn.), a sťažovatelia aj napriek tomu, že vydražiteľ zaplatil ním v dražbe najvyššiu učenú ponuku, si v procesnom postavení žalovaných uplatňovali na spornú nehnuteľnosť vlastnícky nárok.

3. Sťažovatelia si tento svoj vlastnícky nárok k spornej nehnuteľnosti, resp. k jej časti odvodzovali od kúpnej zmluvy z 20. septembra 1999, na základe ktorej sa v postavení kupujúcich stali bezpodielovými spoluvlastníkmi podielu vo veľkosti 1/3 na spornej nehnuteľnosti, pričom podiel odkúpili od povinného v exekúcii, pričom vklad ich vlastníckeho práva k predmetnému spoluvlastníckemu podielu na spornej nehnuteľnosti bol príslušným Katastrálnym úradom v Ružomberku (ďalej len „katastrálny úrad“) povolený 27. októbra 1999, avšak z dôvodu pochybenia katastrálneho úradu bol tento vklad vlastníckeho práva zapísaný do katastra nehnuteľností až 20. júla 2002, t. j. až po uskutočnení zmienenej dražby v exekučnom konaní sp. zn. Er 123/01, ktorá sa konala 10. januára 2002, preto bol v čase konania dražby v katastri nehnuteľností vedený ako vlastník spornej nehnuteľnosti stále povinný z exekúcie.

4. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 143/2012 z 20. mája 2013 žalobe vydražiteľa v celom rozsahu vyhovel a určil, že vydražiteľ je výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Rozsudok bol ako vecne správny potvrdený aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 432/2013 z 29. októbra 2013. Dovolanie sťažovateľov podané proti tomuto rozsudku krajského súdu bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 401/2014 z 24. marca 2015 ako neprípustné odmietnuté.

5. Sťažnosť podanú ústavnému súdu sťažovatelia odôvodnili takto:

«V konaní o určenie vlastníckeho práva bolo preukázané, že sťažovatelia nadobudli na základe kúpnej zmluvy a následného právoplatného rozhodnutia Okresného úradu Ružomberok spoluvlastnícky podiel k pozemku KN parc. č. [REDAKOVANÉ] vo veľkosti 1/3. Taktiež bolo preukázané, že vlastnícke právo k tomuto pozemku nadobudol v exekučnej dražbe vydražiteľ [REDAKOVANÉ]. Došlo teda k stretu dvoch vlastníckych práv, ktoré boli nadobudnuté v súlade s právom, a teda by mali požívať rovnakú právnu ochranu.

Vyriešenie stretu dvoch práv ústavne súladným spôsobom je úlohou orgánu aplikácie práva. Návod na ústavne súladný postup ponúka napr. Ústavný súd Českej republiky, ktorý uvádza: „Podle ustálené judikatury Ústavního soudu při střetu dvou základních práv musí obecné soudy nejprve rozpoznat, která základní práva jednotlivých účastníků sporu jsou ve hře, a poté, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem daného případu, musí rozhodnout tak, aby, je-li to možné, zůstalo zachováno z obou základních práv co nejvíce, a není-li to možné, pak dát přednost tomu základnímu právu, v jehož prospěch svědčí obecná idea spravedlnosti, respektive obecný princip (výše citovaný náleží sp. zn. I. ÚS 353/04, náleží sp. zn. I. ÚS 3571/10 ze dne 12. 5. 2011 (N 91/61 SbNU 415) či výše citované náleží sp. zn. Pl. ÚS 34/09 a sp. zn. I. ÚS 1826/11)...

...Súdy prvého i druhého stupňa porušili základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu v prvom rade tým, že sa možnosťou ústavne súladného riešenia stretu dvoch základných práv vôbec nezaoberali. V druhom rade nastalo toto porušenie ústavného práva sťažovateľov ústavne nesúladným priklonením sa na stranu vlastníckeho práva vydražiteľa bez zohľadnenia možnosti vyváženej ochrany vlastníckeho práva sťažovateľov i vydražiteľa.

V tomto bode rozhodovania (po identifikácii kolidujúcich základných práv) mali všeobecné súdy skúmať možnosť zachovania maxima z oboch vlastníckych práv.

...Sťažovatelia tak vlastnia len rodinný dom, ale nie pozemok pod ním ani vedľa neho. ... Vydražiteľ na výkon svojho vlastníckeho práva k rodinnému domu súpisné č. [REDAKOVANÉ] nepotreboval vlastnícke právo k časti pozemku pod rodinným domom vo vlastníctve sťažovateľov, ako ani k časti pozemku vedľa tohto domu, aby bol sťažovateľom umožnený prístup do rodinného domu (vchod doň sa nachádza z boku z pozemku, ktorý v dôsledku dražby sťažovateľom nepatrí).

Vydražiteľ previedol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na manželov [REDAKOVANÉ], ktorí ho následne previedli na svojho syna [REDAKOVANÉ]. Títo vlastníci zabraňujú sťažovateľom previesť vlastnícke právo k rodinnému domu tým, že odmietajú predať pozemok pod rodinným domom vo vlastníctve sťažovateľov za neprimerane vysokú cenu, ktorú ponúkli sami vlastníci. [REDAKOVANÉ] ďalej obmedzujú prístup sťažovateľov k rodinnému domu zamykaním brány, ktorá im navyše nepatrí. Tieto skutočnosti nemohli všeobecné súdy, samozrejme, pri svojom rozhodovaní vedieť, avšak je zrejmé, že protiústavná aplikácia práva zo strany súdov viedla k výkonu vlastníckeho práva právnych nástupcov vydražiteľa v rozpore s dobrými mravmi.»

6. Vzhľadom na uvedené sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd po prijatí ich sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/432/2013-139 zo dňa 29. 10. 2013 bolo porušené právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/432/2013-139 zo dňa 29. 10. 2013, uznesenie Okresného súdu Ružomberok č. k. 6 C/143/2012-148 zo dňa 13. 12. 2013, uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co/277/2014-183 zo dňa 30. 5. 2014 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 7 Cdo 401/2014 zo dňa 24. 3. 2015 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.“

7. Uzneseniami okresného súdu č. k. 6 C 143/2012-148 z 13. decembra 2013 a krajského súdu č. k. 5 Co/277/2014-183 z 30. mája 2014 bolo rozhodnuté iba o náhrade

trov konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 6 C 143/2012 po meritórnom rozhodnutí veci.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podstata námietok sťažovateľov týkajúca sa porušenia základného práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 432/2013 z 29. októbra 2013, je založená na ich tvrdení o arbitrárnosti označeného rozsudku krajského súdu, ktorý podľa ich názoru neuviedol náležité dôvody, na základe ktorých priznal väčšiu mieru ochrany vlastníckemu právu vydražiteľa, ktorý v dražbe nadobudol spornú nehnuteľnosť, a to na úkor ochrany ich vlastníckeho práva k tejto identickej spornej nehnuteľnosti.

Sťažovatelia rovnako ako vydražiteľ vlastnícke právo nadobudli legálnym spôsobom, a to dokonca skôr ako vydražiteľ.

11. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľmi napádaný rozsudok krajského súdu (dovolenie, proti ktorému najvyšší súd ako neprípustné odmietol), ústavný súd tento vecne preskúmal, a to v súlade so svojou ustálenou judikatúrou inšpirovanou právnymi závermi Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54), podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolenie), spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010).

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy, je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. Krajský súd napádaný rozsudok odôvodnil takto:

„Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania odvolateľ - navrhovateľ a odporcovia v 1/ a 2/ rade, ako aj v písomnom vyjadrení navrhovateľ, konštatuje, že prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O. s. p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov.“

15. Keďže krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu v rozsudku sp. zn. 6 C 143/2012 z 20. mája 2013, pre úplnosť veci ústavný súd považuje za nevyhnutné poukázať aj na toto odôvodnenie v jeho podstatnej časti:

„Exekúcia je jedným zo spôsobov núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Na rozdiel od výkonu rozhodnutia podľa Občianskeho súdneho poriadku, tento spôsob núteného výkonu nezabezpečuje štát priamo svojimi orgánmi (súdmi), ale prostredníctvom fyzickej osoby - exekútora. Štát tak zákonom preniesol na iný než štátny orgán časť svojich povinností a oprávnení pri poskytovaní súdnej ochrany. Exekučné konanie prebieha pred štátom ustanoveným a povereným orgánom a pod dohľadom štátu. Výsledok exekučného konania má rovnaké účinky, ako keby nútený výkon uskutočnil súd. Z uvedeného vyplýva požiadavka stability právnych vzťahov založených v exekučnom procese, najmä práv, ktoré nadobudli tretie osoby. Osoby, ktoré sa zúčastnia dražby pri uskutočňovaní exekúcie predajom nehnuteľných a hnutel'ných vecí, musia mať istotu, že vydražením nadobudnú vlastníctvo k vydraženej veci. Nemajú možnosť, ale ani dôvod skúmať, či exekútor pri príprave exekučnej dražby postupoval v súlade s Exekučným poriadkom. Exekučný poriadok preto v § 61 stanovuje, že navrátenie do predošlého stavu je v exekučnom konaní vylúčené. Obdobne ako Občiansky súdny poriadok v § 243d tak vyjadruje zásadu, že právne pomery tretích osôb, ktoré nadobudli práva, už nemôžu byť dotknuté. Znamená to, že v exekučnom konaní môže dôjsť k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti od osoby, ktorá nie je jej vlastníkom, a teda k prelomeniu zásady

nemo plus iuris, a tiež zásady nepremlčateľnosti vlastníckeho práva ako základného ľudského práva zakotveného v Ústave SR. Pôvodný vlastník totiž v tomto prípade nemá k dispozícii účinné prostriedky, ktorými by sa mohol domáhať ochrany svojho vlastníckeho práva. Uvedené vyplýva aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej vydražiteľ, ktorému bol v exekučnom konaní udelený príklep a zaplatil najvyššie podanie, nadobudol vlastníctvo k vydraženým veciam. Takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania (rozsudok NS SR sp. zn. 1 ObdoV 2/2004 zo dňa 26. 05. 2005, R 64/2008). Na doplnenie je potrebné poukázať na to, že uznesenie, ktorým bol schválený príklep súdneho exekútora v predmetnej exekučnej veci, nebolo v riadnom ani mimoriadnom opravnom konaní zrušené.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom pozemku KN „C“ č. [REDAKOVANÉ] zapísaného Správou katastra Ružomberok na LV č. [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu vyhovel. Pokiaľ potom odporcovia odvodzovali svoje vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu vo veľkosti 1/3-tina k celku k uvedenému pozemku od vyššie špecifikovanej kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený pod [REDAKOVANÉ], súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nemohol prihliadnuť na ich obranu, že sú podielovými spoluvlastníkmi na predmetnom pozemku vo veľkosti spoluvlastníckeho podielu 1/3-tina k celku. Pokiaľ odporcovia prostredníctvom svojej právnej zástupkyne poukazovali na to, že v čase vykonania predmetnej dražby, t. j. ku dňu 10. 01. 2002 už boli zapísaní ako podieloví spoluvlastníci k predmetnému pozemku v tom čase na LV č. [REDAKOVANÉ] (v súčasnosti na LV č. [REDAKOVANÉ]), táto skutočnosť bola jednoznačne vyvrátená z oznámenia Správy katastra v Ružomberku zo dňa 28. 09. 2012, z ktorého jednoznačne vyplynulo, že vlastníctvo na základe kúpnej zmluvy [REDAKOVANÉ] bolo do katastra nehnuteľností zapísané až 20. 07. 2002. Bez ohľadu na uvedenie, v konaní preukázanej skutočnosť si súd opätovne dovoľuje poukázať aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod č. R 64/2008 v zmysle ktorého vydražiteľ, ktorému bol v exekučnom konaní udelený príklep a zaplatil najvyššie podanie, nadobudol vlastníctvo k vydraženým veciam. Takto nadobudnuté vlastnícke právo nemôže byť dotknuté ani prípadnými vadami exekučného konania. Správnosť postupu v exekučnom konaní môže byť na podnet účastníkov s účinkami pre exekučné konanie skúmaná len v rámci tohto konania, v rozsahu a prostriedkami stanovenými predpisom upravujúcim toto konanie.“

16. Citované odôvodnenie okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktorý sa s ním v celom rozsahu stotožnil, je plne v súlade so závermi ústavného súdu vyslovenými napr. v sp. zn. II. ÚS 289/08, sp. zn. I. ÚS 46/2012 a sp. zn. IV. ÚS 324/2013, pokiaľ ide o posúdenie postavenia vlastníka veci (odlišného od osoby povinného v exekúcii) voči osobe, ktorá túto vec nadobudla do vlastníctva dobromyseľne udelením a následným súdnym schválením príklepu udeleného v exekúcii, aj keď v čase exekúcie predmetná vec nebola vo vlastníctve povinného z exekúcie.

17. Podľa názoru ústavného súdu vysloveného v náleze sp. zn. II. ÚS 289/08 z 5. novembra 2008 «... v prípade, ak exekučné konanie prebehne v súlade s účinnou právnou úpravou, t. j. ak exekučný súd, ako aj exekučným súdom poverený súdny exekútor pri nútenom výkone súdneho alebo iného rozhodnutia predajom (dražbou) nehnuteľných vecí vychádzajú z aktuálnych záznamov o vlastníkoch predávaných nehnuteľností vedených v katastri nehnuteľností a osoba, ktorá má voči týmto nehnuteľnostiam právo spochybňujúce právo vlastníka zapísaného v katastri nehnuteľností, sa nedomáha tohto jej práva včas (pred predajom nehnuteľnosti) podaním vylučovacej žaloby, nič nebráni tomu, aby sa vydražiteľ, ktorý zaplatil najvyššie podanie a ktorému bol súdnym exekútorom udelený a exekučným súdom schválený príklep, stal vlastníkom vydraženej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu bez ohľadu na „pravdivosť“ vlastníctva povinného z exekúcie, ktorý bol k okamihu udelenia príklepu vedený v katastri nehnuteľností ako vlastník.

Nepochybne aj „pôvodný vlastník“ alebo iná osoba disponujúca silnejším právom k predmetu exekúcie ako je právo povinného z exekúcie, ktorá sa síce včas (pred predajom exekvovanej nehnuteľnosti) nedovolala ochrany svojho vlastníckeho práva, či už z dôvodu jej nevedomosti o prebiehajúcom exekučnom konaní, alebo z jej nevedomosti o existencii právnych prostriedkov (vylučovacia žaloba), ktoré jej na ochranu jej práva (silnejšieho od práva povinného v exekúcii) poskytuje právny poriadok, má možnosť domáhať sa ochrany tohto práva (v prípade jeho preukázania) aj po vykonaní exekúcie, a z titulu „práva silnejšieho“ k vydraženej veci sa môže od oprávneného v exekúcii domáhať vydania výťažku z predaja tejto veci ako náhrady za odňatie jej práva k vydraženej veci. Táto osoba sa však nemôže domôcť samotného vydania exekvovanej veci od vydražiteľa, ktorý sa stal

jej vlastníkom zákonným spôsobom navyše odobreným rozhodnutím štátu (schválenie udelenia príklepu), ktorý sa spomedzi spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva upravených v § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka považuje za „privilegovaný“ (prioritný) spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva, majúci prednosť pred vlastníckym právom nadobudnutým iným, zákonom predvídaným spôsobom.

Navyše v prípade, ak sa osoba so silnejším právom k exekvovanej veci k právu povinného z exekúcie nemohla domôcť ochrany svojho práva pred predajom (vydražením) tejto veci v dôsledku nesprávneho postupu exekučného súdu alebo súdneho exekútora, môže sa domáhať proti týmto subjektom náhrady škody podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, prípadne žalobou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.»

18. V danom prípade sa exekučné konanie uskutočnilo v súlade s platnou právnou úpravou, pretože povinný z exekúcie bol v katastri nehnuteľností (z dôvodu pochybenia katastrálneho úradu) riadne vedený ako vlastník exekvovanej spornej nehnuteľnosti, a teda vydražiteľ sa bez ohľadu na sťažovateľmi spochybňované vlastníctvo povinného z exekúcie, ako aj bez ohľadu na vedomosť, resp. nevedomosť sťažovateľov o prebiehajúcom exekučnom konaní stal legitímnym vlastníkom spornej nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu a zaplatením najvyššieho podania. Tento spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva je „privilegovaným“ spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva (odobreného štátom).

19. Na existencii „práva silnejšieho“ proti právu povinného z exekúcie, ktorý je ako vlastník predmetu dražby zapísaný v katastri nehnuteľností, je založená možnosť využitia žaloby proti oprávnenému z exekúcie na vydanie výťažku z predaja predmetu dražby z dôvodu, že pri výkone rozhodnutia bol neprimerane obohatený z majetku skutočného vlastníka (tzv. žaloba z lepšieho práva). Na tomto mieste ústavný súd podotýka, že silnejším právom oproti vlastníckemu právu osoby zapísanej ako vlastník v katastri nehnuteľností môže byť iba iné vlastnícke právo, resp. vlastnícke právo inej osoby, ktoré

je síce reálne preukázateľné (napr. súdnym rozhodnutím alebo platnou zmluvou), aj keď nie je zapísané v katastri nehnuteľností.

20. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Základné právo na súdnu ochranu neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že krajský súd (a pred ním okresný súd) v napadnutom rozsudku sp. zn. 5 Co 432/2013 z 29. októbra 2013 ústavne udržateľným spôsobom aplikoval závery vyplývajúce z judikatúry ústavného súdu, od ktorej ústavný súd nepovažuje za dôvodné odchyliť sa ani v tomto prípade, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľov už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého rozhodnutia krajského súdu je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tomto ich nároku už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2015